

КНИГА V.

ГЛАВА 1.

СЪНЪТЪ НА АРБАКА.

Странно посъщение и едно донесено нему извѣстие.

По срѣдъ най-страшни предзнаменования са свърши уреченната нощъ, която предшествуваше на деня на свирѣцѣтъ увеселенія на цирка, и блѣдава са поевн зората на послѣдния день на Помпея. Съ сичко туй атмосферата бѣше тиха и топла по-вече отъ обыкновенното, доро и удушлива защото тънка една мъгла са простираше неподвижно надъ лѣсовѣтъ и долинытъ на пространната Кампанія. И рыбарѣтъ който отъ заранята са занимаваше съ мрежытъ си съгледваше съ очудванье че ако и да бѣше безвѣтріе но морскытъ вълны са клатяхъ като че искахъ да са оттеглѣтъ отъ прибрежіето. Между туй великолѣпната рѣка Сарна, на която леглото напрѣзно бы днесъ потърсилъ пѣтникѣтъ, струеше быстрытъ си воды посрѣдъ цвѣтастытъ ливады и веселытъ живѣлица на богатата Помпея, но оставяше отъ дирѣ се едно глухо и страшно ехтенье. Кулытъ и червенытъ на древныя онзи градъ колонады които носяхъ на себе си начертаны укореніята на вѣковегъ, стълповетѣ на многото храмове и висококрагныйтъ пазарь знаменитѣ ради многото си олтари, са изсачахъ надъ равнотемната онзи мъгла. А подалечъ върховетѣ на околнытъ горы гордо издигнѣты надъ околнытъ мъгли сливахъ цвѣта си съ цвѣта на утренната небесна твърдь. И онзи облакъ, който много дни са подигае на върха на Везувій, и той са бѣ изгубилъ, и гордата и грамадна глава на гората престанъ отъ да гледа навжсено на околнытъ природны красоты.

Ако и да бѣше еще рано, но вратята на къщята на Помпей бѣхъ вече отворены; множество колесницы и всадницы идяхъ отъ сѣкъдѣ и живытъ и веселы викове на пѣтницытъ облечены като на празникъ чувяхъ са надалечъ; улицытъ кыпяхъ отъ гражданы и чужденцы дошлы отъ околнытъ села и градове щото ввредъ около арената са сбврахъ купчины отъ хора отъ сѣко званіе, шумны и пѣстроразмѣсены.

Пространството на цирка бѣше много широко сравнително съ величината на града, защото той можеше да смѣсти въ себе си почти сичкытъ жители но въ извѣредны случаи толкози бѣше мно-